

Jonatán tojása

Jonatán meggörbült testtel és gyenge felfogóképességgel született. Tizenkét éves korában még csak második osztályba járt, és látszólag képtelen volt tanulni.

Tanítónője, *Doris Müller* gyakran elkeseredett miatta. Jonatán izgett-mozgott a székén, a nyálát folyatta, és rőfögő hangokat hallatott.

Máskor viszont érthetően és tagoltan beszélt, mintha fénysugár hatolt volna át elméjének sötétségén. Doris azonban legtöbbször úgy vélte, hogy nagyon hálátlan dolog Jonatánt tanítani. Egyszer felhívta a fiú szüleit, és megkérte őket, hogy jöjjenek be az iskolába megbeszélésre. Amikor a házaspár csendben leült vele szemben az üres tanteremben, Doris ezt mondta nekik: „Jonatán valójában egy kisegítő iskolába való. Nem tisztességes eljárás vele szemben, hogy fiatalabb gyerekekkel kell együtt lennie, akiknek nincsenek tanulási problémáik. Hiszen öt évvel idősebb a többi gyereknél!”

Försterné halkan sírdogált a zsebkendőjébe, miközben férje beszélt. „Müller kisasszony” – mondta, „nincs ilyen iskola a közelben. Iszonyú sokkot okozna Jonatánnak, ha ki kellene vennünk ebből az iskolából. Tudjuk, hogy ő tényleg szeret itt lenni.”

Doris sokáig ült ott, miután a szülők elmentek. Együtt akart érezni Försterékkel. Végül is egyetlen gyermekük gyógyíthatatlan beteg. Viszont nem helyes dolog ebbe az osztályba járatni a gyereket. Tizenhét másik gyerkőcöt is kellett tanítania, és Jonatán csak zavarólag hatott. Sőt, még olvasni és írni sem fog megtanulni soha. Miért vesztegetne hát időt a további próbálkozásra?

Miközben a helyzeten töprengett, a bűnösség érzése kerítette hatalmába. „Ó, Istenem”, mondta fennhangon, „még én panaszkodom, amikor a problémáim össze sem hasonlíthatóak annak a szegény családnak a gondjaival! Segíts, hogy türelmesebb tudjak lenni Jonatánhoz!”

Attól a naptól fogva erősen igyekezett nem észrevenni a Jonatán által kiadott hangokat és a fiú üres tekintetét. Egy napon Jonatán – rossz lábát maga után húzva – odabicegett Doris asztalához.

„Szeretlek, Müller kisasszony”, kiáltotta, elég hangosan ahhoz, hogy az egész osztály meghallja. A gyerekek vihogtak, Doris arca pedig elvörösödött. Ezt dadogta: „Hi-hiszen ez nagyon szép, Jonatán. M-most légy szíves, ü-ülj le a helyedre!”

Kitavaszkodott, és a gyerekek izgatottan beszélgettek a közelgő húsvétról. Doris elmondta nekik Jézus történetét, majd a kirügyező új élet hangsúlyozására egy-egy nagy műanyag tojást adott a gyerekeknek. Így szólt hozzájuk: „Vigyétek haza a tojásokat, tegyeteke bele valamit, ami az új életet mutatja, és holnap hozzátok vissza őket! Megértettétek?”

„Igen, Müller kisasszony”, válaszolták lelkesen a gyerekek, Jonatánt kivéve. Ő szándékosan hallgatott,

s a szemét egy pillanatra sem vette le a tanítónő arcáról. Még csak a szokásos hangokat sem hallatta.

Megértette vajon, amit a tanárnő Jézus haláláról és feltámadásáról mondott? Megértette a feladatot? Talán fel kellene hívni a szüleit, és el kellene mondani nekik a dolgot.

Aznap este eldugult Doris mosogatója. A tanítónő hívta a háziurat, azután egy óráig várt, hogy jöjjön, és megjavítsa a hibát. Ezután még vásárolnia kellett néhány élelmiszert, ki kellett vasalnia a blúzát, és fel kellett készülnie másnapi nyelvvizsgájára. Teljesen kiment a fejéből, hogy fel akarta hívni Jonatán szüleit.

Másnap reggel tizenkilenc gyerek jött az iskolába. Nevetgéltek és beszélgettek, miközben elhelyezték a tojásokat a Müller kisasszony asztalán levő hatalmas fonott kosárba. A számtanóra végeztével jött el a tojások felnyitására ideje.

Az első tojásban Doris egy virágot talált. „Ó, igen, a virág bizonyára az új élet jele” – mondta. „Amikor a növények kibújnak a földből, tudjuk, hogy itt a tavasz.” Egy kislány integetett a kezével az első sorban. „Müller kisasszony, ez az én tojásom” – jelentette ki.

A következő tojás egy műanyag lepkét tartalmazott, amely nagyon hasonlított az igazira. Doris magasra emelte: „Mindannyian tudjuk, hogy a hernyó átalakul, és gyönyörű lepké lesz belőle. Igen, ez is egy új élet.” A kis Judit büszkén mosolygott, és ezt mondta: „Müller kisasszony, ez az enyém!”

A következőben Doris egy mohás követ talált. Elmagyarázta, hogy a moha is az életet mutatja. Vili szólalt meg a tanterem végében: „Az apukám segített” – mondta büszkén.

Doris felnyitotta a negyedik tojást. Levegő után kapott. A tojás üres volt! Azt gondolta, hogy ez biztosan Jonatáné, aki természetesen nem értette meg a feladatot. Bárcsak ne felejtette volna el felhívni a fiú szüleit! Nem akarta zavarba hozni a gyereket, ezért csendben félretette a tojást, és egy másikért nyúlt.

Hirtelen megszólalt Jonatán: „Müller kisasszony, nem fog beszélni a tojásomról?”

Doris zavartan válaszolt: „De hát Jonatán, a te tojásod üres!” A fiú a tanítónő szemébe nézett, és halkan ezt mondta: „Igen, de Jézus sírja is üres volt!”

Megállt az idő. Amikor ismét meg tudott szólalni, Doris megkérdezte a fiútól: „Tudod-e, hogy miért volt üres a sír?”

„Ó, igen!” – felelte Jonatán. „Jézust megölték, és oda helyezték. De ezután az Atyja feltámasztotta őt!”

Kicsengettek az óráról. Miközben a gyerekek izgatottan kiszaladtak az iskolaudvarra, Doris sírt. A benne levő hidegség teljesen felengedett.

Három hónap múlva Jonatán meghalt. Akik tiszteletüket tették a ravatalozóban, meglepetten láttak a koporsója tetején tizenkilenc tojást, amelyek mindegyike üres volt.